

jeg holder dog mere af vore stille Skovture hjemme. Det var en meget lang Tur, den kunde have været kortere, men jeg kan ikke sige, at jeg ikke morede mig.

Det er mærkeligt, at jeg, som gaar saa mørkt klædt, kan vække Opsigt, men det gør jeg i høj Grad. Voksne Mænd raaber »Junge« til mig, og Herrer og Damer vender sig efter mig og det kun for min Hat og mit Haars Skyld. Kort Haar ser jeg næsten aldrig og en glat Hat som min ingen Sinde. Her er mange søde unge Piger, som det er en Fornøjelse at se paa.

Den 31te Juli 94.

Jeg er saa glad for den Familie, jeg bor hos, det er en Enke, hun er saa flink, næsten moderlig imod mig, og Datteren er en stille ung Pige, der maa arbejde haardt. Sæterske er hun, jeg har været oppe at se hendes Arbejdslokale, et stort Rum til en 30 à 40 unge Piger. Da jeg kom derind, gøs det i mig, jeg følte, at det var langt strængere Arbejde end Snedkeri. Strængt ved den uforandret staaende Stilling og ved det monotone Arbejde; fra Morgen Kl. 7 til 6½ Aften kun flytte Bogstaver; intet Under, at hun om Aftenen ser bleg og daarlig ud. Vi er blevne gode Venner og der er intet for mig at risikere, nu sidder vi sammen om Aftenen paa Balkonen og taler sammen saa godt vi kan, tidt kommer hendes Moder derud, og imellem har der været fremmede, saa har vi været et helt lille Selskab. I Søndags var jeg sammen med dem paa et Forlystelsessted; en Veninde til Datteren og hendes Moder, samt Fruens Søster og et Par Niecer var med. Jeg kunde godt lide dem, trods mit daarlige tysk var de meget venlige mod mig: det var, som var vi gode gamle Venner, der ofte havde været sammen. Forleden Dag, da jeg stod og arbejdede, kom der en Journalist op paa Værkstedet; han vilde gerne skrive lidt om mig og spurgte derfor godt ud. Da jeg om Aftenen kom hjem, kom der en fra et illustreret Blad, som gjerne vilde have mit Billede. Naa skade mig kan det vel ikke, jeg lod ham derfor tage Billedet. Det er vist bedst, jeg fortæller lidt om Værkstedet i Dag, jeg ser knap saa sort paa det som forleden. Det gaar alt andet end godt til at begynde med. Mesteren er et forfærdelig hidsigt Menneske, der gaar ikke en Dag, hvor jeg ikke bliver skældt ud (naar det skal siges, som det er) og kun fordi jeg har været for længe om mit Arbejde. Det er jeg ogsaa, men han maa tage i Betragtning, at det er det første, og han har kun ældre Svende, saa han er vel vant til, at det maa gaa hurtigt. I Mandags da han kom paa Værkstedet, blev han aldeles rasende ved at se, at jeg ikke en Gang var saa langt, som han troede. Det er et lille Skab, men det koster meget Arbejde. Han